

Bruksela, 17 lipca 2025 r.
(OR. en)

11705/25

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0574 (CNS)

RESPR 24
FIN 880
CADREFIN 93
POLGEN 84

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	16 lipca 2025 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2025) 574 final
Dotyczy:	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję (UE, Euratom) 2020/2053

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2025) 574 final.

Zał.: COM(2025) 574 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.7.2025 r.
COM(2025) 574 final

2025/0574 (CNS)

SENSITIVE*

UNTIL ADOPTION

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję (UE,
Euratom) 2020/2053**

* Distribution only on a 'Need to know' basis - Do not read or carry openly in public places. Must be stored securely and encrypted in storage and transmission. Destroy copies by shredding or secure deletion. Full handling instructions <https://europa.eu/db43PX>

UZASADNIENIE

1. PRZYCZYNY I CELE WNIOSKU

Unia Europejska stoi w obliczu rosnących potrzeb w kluczowych obszarach, takich jak konkurencyjność, obronność, bezpieczeństwo, transformacja ekologiczna i cyfrowa oraz odporność na wstrząsy zewnętrzne. Ponadto w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (WRF) należy uwzględnić spłatę NextGenerationEU, nie dokonując przy tym nieuzasadnionych cięć w programach UE ani nie podwyższając nadmiernie wkładów opartych na DNB. Chociaż obecny system zasobów własnych zapewnia stabilne i przewidywalne finansowanie budżetu UE, jest on w dużej mierze i w coraz większym stopniu uzależniony od wkładów opartych na DNB, które w miarę rosnących potrzeb finansowych osiągną swój limit. Celem budżetu UE jest tworzenie europejskiej wartości dodanej dla wszystkich, co wymaga wspólnego finansowania wspólnych priorytetów. Wprowadzenie nowych zasobów własnych zmniejszy obciążenie państw członkowskich i zapewni zrównoważone finansowanie wspólnych polityk UE oraz spłatę NextGenerationEU. Ostatnie lata pokazały też, że budżet UE musi być w stanie bardziej elastycznie reagować na kryzysy i zmieniający się świat.

Zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z 2020 r.¹ Komisja przedstawiła w latach 2021 i 2023 wnioski dotyczące wprowadzenia nowych zasobów własnych, które nie zostały przyjęte. Niniejszy wniosek opiera się na poprzednich wnioskach i dyskusjach. Jest on zgodny z priorytetami politycznymi UE w kontekście kolejnych WRF i wygeneruje znaczne dochody. Zasoby własne są oparte na istniejącym prawodawstwie sektorowym lub samej decyzji w sprawie zasobów własnych i mogą być wdrażane przy rozsądnym obciążeniu administracyjnym.

Zasoby własne oparte na unijnym systemie handlu uprawnieniami do emisji (ETS) pozostają podstawą wniosków Komisji, ponieważ są ściśle powiązane z celami klimatycznymi Unii i mają znaczny potencjał generowania dochodów. Przy 30 % dochodów kierowanych do budżetu UE nadal większość dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji trafiałaby do budżetów krajowych. Ponadto Komisja zdecydowała ponownie skupić się tylko na dochodach z systemu handlu emisjami (ETS1), który już obowiązuje, zamiast opierać zasoby własne na nowym systemie handlu uprawnieniami do emisji w odniesieniu do sektora budynków i sektora transportu drogowego (ETS2).

Zasoby własne oparte na mechanizmie dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (CBAM) można uznać za „wymiar zewnętrzny” ETS, a zatem pozostają one integralnym elementem pakietu. CBAM zapewnia, aby przywóz do UE podlegał opłacie emisyjnej równoważnej z produkcją tych samych towarów w UE.

Komisja proponuje trzy dodatkowe nowe zasoby własne:

- Nowe zasoby oparte na ilości niezebranego sprzętu elektrycznego i elektronicznego („e-odpady”), które prowadziłyby do pozytywnych skutków dla środowiska, a jednocześnie wspierałyby strategiczną autonomię Unii w zakresie surowców krytycznych. Wprowadzenie nowych zasobów własnych opartych na niezebranych e-odpadach zgłoszonych przez państwa członkowskie zachęcałoby do ograniczania

¹ Porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych (Dz.U. L 433I z 22.12.2020 r., s. 28).

ilości odpadów i do czynienia postępów w zakresie systemów zbierania odpadów. Zasoby własne oparte na e-odpadach bazowałyby na już istniejących danych zgłaszanych przez państwa członkowskie do Eurostatu i byłyby obliczane przy zastosowaniu stawki w wysokości 2 EUR za kg niezebranych e-odpadów. Aby utrzymać wartość rzeczywistą stawki poboru, byłaby ona następnie corocznie korygowana o inflację.

- Zasoby własne oparte na podatku akcyzowym od wyrobów tytoniowych (Tobacco Excise Duty Own Resource – TEDOR) wspierałyby cele polityki zdrowotnej UE oraz pomogłyby zająć się kwestią transgranicznych zakupów niektórych produktów, na którą obecnie wpływają różnice w polityce podatkowej między państwami członkowskimi, a także generowałyby znaczne dochody dla budżetu UE. Niniejszy wniosek uzupełnia wniosek dotyczący przekształcenia dyrektywy Rady w sprawie podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych, której celem jest dostosowanie minimalnych unijnych podatków akcyzowych i rozszerzenie zakresu dyrektywy na nowe produkty. Proponowane zasoby własne TEDOR nie są jednak prawnie uzależnione od przyjęcia tej wersji przekształconej dyrektywy Rady. Stawka poboru wynosząca 15 % byłaby stosowana w przypadku wszystkich państw członkowskich do ilości wyrobów tytoniowych i ilości substytucyjnych wyrobów tytoniowych dopuszczonych do konsumpcji pomnożonych przez minimalną stawkę mającą zastosowanie do każdego państwa członkowskiego.
- Celem zasobów własnych opartych na wkładzie przedsiębiorstw (Corporate Resource for Europe – CORE) jest zapewnienie, aby sektor przedsiębiorstw, działający na największym na świecie jednolitym rynku z ponad 450 mln konsumentów, wnosił wkład w finansowanie budżetu UE. Te zasoby własne koncentrowałyby się na unijnych przedsiębiorstwach i przedsiębiorstwach z państw trzecich ze stałym zakładem w UE, których roczne przychody netto ze sprzedaży przekraczają 100 mln EUR. Zasoby własne CORE zostałyby ustanowione jako roczny ryczałtowy wkład uzależniony od przychodów netto ze sprzedaży uzyskiwanych przez przedsiębiorstwa.

Proponuje się ukierunkowane dostosowania istniejących zasobów własnych w celu zachowania podstawy dochodów budżetu UE. Stawkę poboru w przypadku zasobów własnych opartych na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi, które wprowadzono na początku obecnych WRF, ustalono na kwotę zryczałtowaną wynoszącą 0,8 EUR/kg. Inflacja znacznie obniżyła jednak wartość rzeczywistą dochodów z tych zasobów własnych. Aby to skorygować, proponuje się podwyższenie stawki poboru do nowego poziomu 1 EUR/kg w 2028 r., a następnie korygowanie jej co roku o inflację. Ponadto obecny poziom 25 % należności celnych, które państwa członkowskie zatrzymują na pokrycie swoich kosztów poboru, powoduje, że duża część zasobów własnych nie jest udostępniana budżetowi Unii. Proponuje się zatem obniżenie odsetka kosztów poboru do 10 %. Na koniec we wniosku wyjaśniono, że kwoty związane z handlem elektronicznym ustanowione na podstawie unijnego kodeksu celnego (UKC) należą do kategorii tradycyjnych zasobów własnych.

Aby zapewnić przejrzysty system zasobów własnych, nie zostaną wprowadzone żadne dostosowania zasobów własnych. W związku z tym zaprzestane zostanie stosowanie górnego limitu podstawy opodatkowania VAT, a także obniżek ryczałtowych mających zastosowanie do zasobów własnych opartych na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi oraz zasobów własnych opartych na DNB.

W związku z możliwymi zmianami w europejskim systemie rachunków narodowych i regionalnych („ESA 2010”) we wniosku wyjaśnia się podejście do takich zmian i sposób postępowania, w przypadku gdy zmiany te są istotne dla systemu zasobów własnych.

Ostatnie lata pokazały, że wzrasta częstotliwość, dotkliwość i głębokość poważnych kryzysów i trudności lub zagrożeń nimi. Sztywność obecnej infrastruktury budżetowej ograniczyła reakcję Unii na takie wydarzenia. W związku z tym należy ustanowić nowy nadzwyczajny mechanizm reagowania na takie wydarzenia w okresie kolejnych WRF 2028–2034. Decyzja o uruchomieniu tego nadzwyczajnego i ukierunkowanego mechanizmu reagowania kryzysowego będzie podejmowana przez Radę z uwzględnieniem specyfiki danego kryzysu i wynikających z niego potrzeb. Rada stanowić będzie w drodze rozporządzenia Rady, przyjętego zgodnie z procedurą określoną w art. 311 akapit czwarty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego. Jeżeli taki nadzwyczajny mechanizm reagowania kryzysowego zostanie uruchomiony, jego wdrożenie będzie przebiegać zgodnie z przepisami określonymi w najbardziej odpowiednim programie lub instrumencie.

Rozporządzenie Rady upoważni Komisję do pożyczania na rynkach kapitałowych kwot na pożyczki dla państw członkowskich. W rozporządzeniu Rady określone zostaną również zasady spłaty. To nadzwyczajne narzędzie reagowania kryzysowego zostanie wsparte specjalnym zwiększeniem pułapu zasobów własnych.

2. RAMY PRAWNE

2.1. Decyzja w sprawie zasobów własnych

Zgodnie z art. 311 akapit trzeci TFUE Rada, po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może „ustanawiać nowe lub uchylać istniejące kategorie zasobów własnych”. Postanowienie to wyraźnie umożliwia tworzenie nowych zasobów własnych.

Zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą określoną w art. 311 akapit trzeci TFUE Rada przyjmuje decyzję jednomyślnie po konsultacji z Parlamentem Europejskim. Decyzja wejdzie w życie po jej zatwierdzeniu przez państwa członkowskie zgodnie z ich wymogami konstytucyjnymi.

Niniejszy wniosek Komisji w pełni wykorzystuje tę możliwość, inicjując tworzenie kilku nowych zasobów własnych.

2.2. Środki wykonawcze dotyczące systemu zasobów własnych i rozporządzenia o udostępnianiu zasobów własnych

Art. 311 akapit czwarty TFUE stanowi, że „Rada, stanowiąc w drodze rozporządzenia zgodnie ze specjalną procedurą prawodawczą, ustanawia środki wykonawcze w odniesieniu do systemu zasobów własnych Unii w zakresie, w jakim zostało to przewidziane w decyzji [w sprawie zasobów własnych]”. Postanowienie to wprowadza możliwość ustanowienia szczególnych środków wykonawczych związanych z systemem zasobów własnych w rozporządzeniu (IMSOR) w granicach określonych w decyzji w sprawie zasobów własnych. Nie obejmuje to aspektów systemu zasobów własnych związanych z udostępnianiem zasobów własnych i zaspokajaniem potrzeb gotówkowych (zob. poniżej).

IMSOR ma zawierać przepisy o charakterze ogólnym, mające zastosowanie do wszystkich rodzajów zasobów własnych. Przepisy te obejmują głównie kontrolę dochodów i nadzór nad nimi oraz związane z tym uprawnienia inspektorów Komisji. IMSOR zawierać będzie również pewne aspekty wdrażania zasobów własnych CORE.

Poza środkami wykonawczymi w rozporządzeniach Rady na podstawie art. 322 ust. 2 TFUE określono wymogi operacyjne dotyczące udostępniania zasobów własnych do budżetu UE oraz rachunków Komisji.

W odniesieniu do wszystkich nowych zasobów własnych konieczne są nowe przepisy dotyczące ich udostępniania.

Komisja przedstawi konieczne wnioski na późniejszym etapie.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję (UE, Euratom) 2020/2053

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 311 akapit trzeci,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) System zasobów własnych Unii powinien zapewniać odpowiednie zasoby na kształtowanie polityk Unii w sposób uporządkowany, przy uwzględnieniu ścisłej dyscypliny budżetowej. Rozwój systemu zasobów własnych powinien także, w najszerszym możliwym zakresie, przyczyniać się do kształtowania polityk Unii.
- (2) W ramach porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 16 grudnia 2020 r.³ Parlament Europejski, Rada i Komisja uznały znaczenie kontekstu Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy oraz stwierdziły, że „wydatki z budżetu Unii związane ze spłatą Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy nie powinny prowadzić do nieuzasadnionego zmniejszenia wydatków na programy lub instrumentów inwestycyjnych w ramach wieloletnich ram finansowych (WRF)”. Ponadto w porozumieniu międzyinstytucjonalnym stwierdzono, że „pożądane jest również ograniczenie zwiększania zasobów własnych opartych na dochodzie narodowym brutto (DNB) w odniesieniu do państw członkowskich”.
- (3) Zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym Komisja przedstawiła w latach 2021 i 2023 wnioski dotyczące wprowadzenia nowych zasobów własnych. Niniejsza decyzja opiera się na wcześniejszych dyskusjach i odzwierciedla priorytety polityczne UE w kontekście WRF. W związku z tym w niniejszej decyzji wprowadza się pięć nowych zasobów własnych.

² Dz.U. C , , s. .

³ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 16 grudnia 2020 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską

w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych (Dz.U. L 433I z 22.12.2020, s. 28).

- (4) W ostatnim czasie notuje się wzrost liczby towarów sprzedawanych w ramach sprzedaży na odległość. Aby pokryć rosnące koszty zapewnienia dopuszczenia tych towarów do swobodnego obrotu przez sprawdzanie dostarczonych danych, przeprowadzanie analizy ryzyka, dokonywanie w razie potrzeby kontroli dokumentacji i kontroli fizycznych, w handlu z państwami trzecimi mogą być naliczane nowe kwoty tradycyjnych zasobów własnych, oparte na innych kwotach lub czynnikach, takie jak unijna opłata manipulacyjna, współmierne do usług świadczonych w celu dopuszczenia tych towarów do swobodnego obrotu. Należy doprecyzować, że ta unijna opłata manipulacyjna jako tradycyjne zasoby własne będzie udostępniana Unii dopiero od dnia 1 stycznia 2028 r.
- (5) W decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 ustalono, że odsetek tradycyjnych zasobów własnych zatrzymywanych przez państwa członkowskie na pokrycie kosztów poboru należności celnych wynosi 25 %. Z tego powodu duża część zasobów własnych nie jest udostępniana budżetowi Unii. Koszty poboru zatrzymywane przez państwa członkowskie z tradycyjnych zasobów własnych należy obniżyć z 25 % do poziomu 10 %, aby lepiej dostosować wsparcie finansowe na sprzęt, personel, cyfryzację i informacje na potrzeby służb celnych do rzeczywistych kosztów i potrzeb.
- (6) Jako zasoby własne należy wprowadzić wkład finansowy związany z sektorem przedsiębiorstw. Zasoby własne oparte na wkładzie przedsiębiorstw („CORE”) powinny mieć zastosowanie do przedsiębiorstw będących rezydentami do celów podatkowych w Unii, których roczne przychody netto ze sprzedaży przekraczają 100 000 000 EUR. Podobnie zasoby własne CORE powinny mieć zastosowanie do zlokalizowanych w państwie członkowskim stałych zakładów podmiotów będących rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim. CORE powinny mieć zastosowanie do przychodów netto ze sprzedaży uzyskiwanych przez stały zakład, niezależnie od przychodów netto ze sprzedaży uzyskiwanych przez podmiot będący rezydentem do celów podatkowych w państwie trzecim, które nie są generowane przez ten stały zakład.
- (7) CORE należy ustanowić jako roczny ryczałtowy wkład oparty na przychodach netto ze sprzedaży uzyskiwanych przez przedsiębiorstwa objęte CORE, przy czym wyższe przychody netto ze sprzedaży skutkowałyby większymi wkładami zgodnie z „systemem progowym”. Wykorzystanie przychodów netto ze sprzedaży jako podstawy powinno zapewnić, aby te zasoby własne opierały się na standardowych danych dotyczących przedsiębiorstw. Zastosowanie progu przychodów netto ze sprzedaży w wysokości 100 000 000 EUR powinno zapewnić, aby co do zasady małe i średnie przedsiębiorstwa były wyłączone z zakresu CORE. Należy również wyłączyć z zakresu CORE niektóre podmioty, które ze względu na swój szczególny cel i status zasadniczo nie prowadzą działalności handlowej ani gospodarczej w celach zarobkowych. W związku z tym podmioty rządowe (z wyjątkiem przedsiębiorstw państwowych), organizacje międzynarodowe i organizacje nienastawione na zysk powinny być wyłączone z zakresu CORE. CORE powinny mieć zastosowanie na poziomie podmiotu lub na poziomie każdego zlokalizowanego w państwie członkowskim stałego zakładu podmiotów będących rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim.
- (8) Do celów wdrożenia CORE konieczne jest wskazanie przedsiębiorstw, które będą miały zobowiązania wobec Unii, oraz określenie zakresu ich zobowiązań. Ponadto należy powierzyć państwom członkowskim zadanie pobierania CORE w imieniu Unii i zgodnie z wymogami unijnych przepisów.

- (9) Dyrektywą Rady 2011/64/UE wprowadzono zharmonizowane stawki minimalne dla wyrobów tytoniowych dopuszczonych do konsumpcji. Dyrektywa Rady [XXX] przekształcająca dyrektywę Rady 2011/64/UE zmienia strukturę stawek minimalnych i rozszerza zakres dyrektywy na substytucyjne wyroby tytoniowe. Jednocześnie palenie tytoniu pozostaje wyzwaniem dla polityki zdrowotnej w całej UE. Aby wspierać odpowiednią politykę zdrowotną, uwzględniając zakłócające konkurencję transgraniczne zakupy tych produktów napędzane różnicami w opodatkowaniu, należy ustanowić jako zasoby własne stawkę poboru w wysokości 15 % w odniesieniu do dochodów pochodzących ze stosowania tych zharmonizowanych stawek minimalnych do produktów dopuszczonych do konsumpcji.
- (10) W decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 ustalono stawkę poboru w odniesieniu do zasobów własnych opartych na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi na kwotę 0,8 EUR za kg od 2021 r. Od tego czasu stosunkowo wysoka inflacja obniżyła wartość rzeczywistą dochodów z tych zasobów własnych, co z kolei mogło również zmniejszyć zachęty dla państw członkowskich do zwiększenia wysiłków na rzecz osiągnięcia unijnego celu w zakresie recyklingu. W związku z tym wydaje się właściwe podwyższenie stawki poboru do 1 EUR za kg w 2028 r.
- (11) Aby uzyskać pozytywne wyniki dla środowiska i wzmocnić strategiczną autonomię Unii w zakresie surowców krytycznych, budżet Unii powinien przyczyniać się do zwiększenia zbierania e-odpadów. Zasoby własne proporcjonalne do ilości niezebranych e-odpadów w każdym państwie członkowskim, ze stawką poboru w wysokości 2 EUR za kg odpadów niezebranych, stanowiłyby zachętę do ograniczania ilości odpadów i do ich selektywnego zbierania. Jednocześnie, zgodnie z zasadą pomocniczości, należy pozostawić państwom członkowskim swobodę wyboru środków, jakie uznają za najbardziej odpowiednie do realizacji tych celów.
- (12) Stawki poboru odnoszące się do zasobów własnych opartych na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych oraz do zasobów własnych opartych na e-odpadach powinny odzwierciedlać zmiany ogólnego poziomu cen towarów i usług i w związku z tym powinny być korygowane o roczną inflację.
- (13) Unijny system handlu uprawnieniami do emisji („ETS”), ustanowiony dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, stanowi centralny element unijnej polityki klimatycznej. Biorąc pod uwagę ściśle powiązanie handlu uprawnieniami do emisji z celami polityki klimatycznej Unii, należy przydzielić część dochodów z aukcji na podstawie art. 3d i 10 do budżetu Unii. 30 % tych dochodów z aukcji należy przekazywać do budżetu Unii.
- (14) Zasoby własne z tytułu handlu uprawnieniami do emisji obejmują pewną część dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień w niektórych sektorach objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE. Zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842⁴ państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niesprzedawaniu na aukcji części całkowitej liczby uprawnień określonej na podstawie dyrektywy 2003/87/WE lub o przekazaniu

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

jej i sprzedaży na aukcji na potrzeby funduszu modernizacyjnego ustanowionego na mocy tej dyrektywy. Również te uprawnienia powinny być brane pod uwagę przy obliczaniu kwoty zasobów własnych opartych na handlu uprawnieniami do emisji. Należy wyłączyć uprawnienia na potrzeby początkowego wkładu do funduszu modernizacyjnego, a także uprawnienia na potrzeby Funduszu Innowacyjnego.

- (15) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956⁵ ustanawia mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ w celu uzupełnienia unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji i zapewnienia skuteczności unijnej polityki klimatycznej. Biorąc pod uwagę ścisłe powiązanie mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ z unijną polityką klimatyczną, należy przenieść część dochodów ze sprzedaży certyfikatów do budżetu Unii jako zasoby własne.
- (16) Korekty zasobów własnych zwiększają złożoność i nieprzejrzystość systemu zasobów własnych. Aby rozwiązać ten problem i zapewnić przejrzystość systemu zasobów własnych, zaprzestaje się stosowania górnego limitu podstawy opodatkowania VAT i obniżek ryczałtowych stosowanych do zasobów własnych opartych na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi oraz zasobów własnych opartych na DNB.
- (17) Należy zachować wystarczający margines w ramach pułapów zasobów własnych, aby Unia mogła pokryć wszystkie swoje zobowiązania finansowe i warunkowe, których termin zapadalności przypada na dany rok. Łączna kwota zasobów własnych przydzielonych Unii na pokrycie rocznych środków na płatności nie powinna przekroczyć 1,75 % sumy DNB wszystkich państw członkowskich. Łączna roczna kwota zapisanych w budżecie Unii środków na zobowiązania nie powinna przekroczyć 1,81 % sumy DNB wszystkich państw członkowskich.
- (18) DNB należy zdefiniować jako roczny DNB w cenach rynkowych podany przez Komisję w zastosowaniu Europejskiego Systemu Rachunków 2010 („ESA 2010”) w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013⁶ („ESA 2010”). Po przyjęciu przez Organizację Narodów Zjednoczonych „Systemu Rachunków Narodowych 2025” oczekuje się, że w nadchodzących latach system ESA 2010 zostanie znowelizowany w formie nowego europejskiego systemu rachunków („zmieniona ESA”). Należy ustanowić przepisy określające, w jaki sposób taka nowelizacja miałaby wpływ na definicję DNB. Z chwilą rozpoczęcia stosowania zmienionej ESA DNB należy zdefiniować jako roczny DNB w cenach rynkowych, jak przewidziano w zastosowaniu zmienionej ESA. W przypadku gdyby zmieniona ESA pociągała za sobą znaczącą zmianę poziomu DNB, należy dostosować pułapy zasobów własnych na potrzeby środków na płatności i środków na zobowiązania. Należy jednak zapewnić, aby takie dostosowanie nie doprowadziło do korekty w dół pułapów w euro.

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 ustanawiające mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 52).

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1).

- (19) Należy ustanowić przepisy umożliwiające płynne przejście do stosowania zmienionej ESA. Aby uniknąć zmian wstecz w mającym zastosowanie systemie rachunkowości, ESA 2010 powinna nadal mieć zastosowanie do określania DNB państw członkowskich oraz pułapów zasobów własnych w odniesieniu do lat, w których DNB został ustalony po raz pierwszy zgodnie z ESA 2010.
- (20) Ostatnie lata pokazały, że wzrasta częstotliwość, dotkliwość i głębokość kryzysów i trudności, które dotyczą Unii lub jej państwa członkowskie. Z tego względu ważne jest zapewnienie Unii wystarczających zdolności finansowych do reagowania w takich sytuacjach. Od 2020 r. budżet Unii jest wyposażony w kilka instrumentów *ad hoc* i instrumentów tymczasowych: NextGenerationEU, wsparcie w celu zmniejszenia zagrożeń związanych z bezrobociem w sytuacji nadzwyczajnej (SURE) oraz Instrument na rzecz Zwiększenia Bezpieczeństwa Europy (SAFE). Unia musi nadal zapewniać sobie środki umożliwiające realizację zakładanych celów. Nadzwyczajne środki finansowe na wyjątkową skalę mogą być potrzebne w celu zaradzenia skutkom budżetowym takich zdarzeń, w związku z jednym lub kilkoma wyjątkowymi wydarzeniami.
- (21) Bez wystarczającej zdolności budżetowej do udzielania pożyczek zabezpieczonych zasobami własnymi zdolność struktury budżetowej do skutecznego i terminowego reagowania na kryzysy jest ograniczona. Należy zatem ustanowić nowe ograniczone, nadzwyczajne i ukierunkowane narzędzie reagowania wyłącznie na poważne kryzysy, poważne trudności lub poważne zagrożenie nimi. To nadzwyczajne narzędzie kryzysowe powinno przeznaczać zasoby budżetowe na udzielanie pożyczek wyłącznie w okresie obowiązywania przyszłych WRF na lata 2028–2034. Ten mechanizm kryzysowy nie powinien być uruchamiany, w przypadku gdy programy unijne już odpowiednio przeciwdziałają skutkom danej sytuacji.
- (22) O wykorzystaniu tego nadzwyczajnego i ukierunkowanego narzędzia reagowania kryzysowego powinna decydować Rada *ad hoc*, biorąc pod uwagę specyfikę i pojawiające się potrzeby, przy jednoczesnym uznaniu roli Rady Europejskiej w zapewnianiu niezbędnego bodźca dla rozwoju Unii oraz w określaniu ogólnych kierunków i priorytetów politycznych, w tym w czasach kryzysów, trudności lub zagrożeń nimi. Rada powinna stanowić w drodze rozporządzenia Rady, przyjmowanego zgodnie z procedurą określoną w art. 311 akapit czwarty TFUE, po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego. W rozporządzeniu Rady należy zatwierdzić kwotę pożyczek. Warunki i zasady określające przydział kwot pożyczek ustalonych w rozporządzeniu Rady należy określić w akcie podstawowym, który ma być przyjmowany lub dostosowywany w świetle pojawiających się potrzeb w celu zaradzenia zaistniałej sytuacji.
- (23) Pożyczone środki finansowe, które są wykorzystywane do udzielania pożyczek państwom członkowskim, powinny być spłacane z kwot otrzymanych od państw członkowskich będących beneficjentami. Aby umożliwić Unii ponoszenie odpowiedzialności z tytułu zobowiązań warunkowych związanych z planowanym pożyczaniem środków finansowych na pożyczki, konieczne jest nadzwyczajne i tymczasowe zwiększenie pułapów zasobów własnych. Zarówno pułap środków na płatności, jak i pułap środków na zobowiązania należy zwiększyć o 0,25 punktu procentowego. Jedynym celem tego zwiększenia powinno być pokrycie wszystkich zobowiązań Unii wynikających z pożyczania przez nią środków finansowych na pożyczki w celu zaradzenia skutkom takich zdarzeń.

- (24) Uprawnienie Komisji do zaciągania, w imieniu Unii, pożyczek na rynkach kapitałowych w jedynym i wyłącznym celu sfinansowania nadzwyczajnych środków w formie pożyczek, aby zaradzić skutkom takich kryzysów, powinno być ściśle związane z podwyższeniem pułapów zasobów własnych przewidzianym w niniejszej decyzji oraz, ostatecznie, z funkcjonowaniem systemu zasobów własnych Unii. W związku z tym w niniejszej decyzji należy przewidzieć to uprawnienie. Nadzwyczajny charakter tej operacji oraz wyjątkowa kwota środków finansowych, które mają zostać pożyczone, wymagają pewności co do ogólnej wielkości zobowiązań Unii. Ze względu na przewidywaną wielkość należy wykorzystać do zaciągania pożyczek zróżnicowaną strategię finansowania, która jest standardową metodą na podstawie art. 224 rozporządzenia finansowego⁷.
- (25) Nadzwyczajne zwiększenie pułapów zasobów własnych jest jednak konieczne, ponieważ standardowe pułapy nie byłyby wystarczające do zapewnienia dostępności odpowiednich zasobów, których Unia potrzebuje do pokrycia zobowiązań warunkowych wynikających z nadzwyczajnego i tymczasowego uprawnienia do pożyczania środków finansowych na pożyczki.
- (26) Należy utrzymać zasadę, zgodnie z którą Unia nie powinna wykorzystywać środków finansowych pożyczonych na rynkach kapitałowych do finansowania wydatków operacyjnych jako zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel, które generują środki na zobowiązania i środki na płatności dla budżetu Unii. Uprawnienie Komisji do wykorzystywania pożyczonych środków finansowych na wydatki powinno pozostać ograniczone do nadzwyczajnego i tymczasowego charakteru przeciwdziałania skutkom kryzysu związanego z COVID-19 za pośrednictwem Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1
Przedmiot

W niniejszej decyzji ustanawia się zasady przydziału zasobów własnych Unii w celu zapewnienia finansowania rocznego budżetu Unii.

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „przychody netto ze sprzedaży” oznaczają przychody netto ze sprzedaży zdefiniowane w art. 2 pkt 5 dyrektywy 2013/34/UE⁸ lub w prawie krajowym;
- 2) „przedsiębiorstwo” oznacza każdą osobę prawną lub porozumienie prawne („podmiot”), które są rezydentami do celów podatkowych w państwie

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2024/2509 z dnia 23 września 2024 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (wersja przekształcona), Dz.U. L, 2024/2509, 26.9.2024.

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

członkowskim, oraz każdy zlokalizowany w państwie członkowskim stały zakład podmiotów będących rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim, w odniesieniu do których istnieje obowiązek zgłaszania przychodów netto ze sprzedaży. Pojęcie przedsiębiorstwa nie obejmuje jednak podmiotów rządowych, organizacji międzynarodowych i organizacji nienastawionych na zysk;

- 3) „wyrób tytoniowy” oznacza wyroby zdefiniowane w art. 2 i następnych dyrektywy Rady 2011/64/UE⁹;
- 4) „substytucyjne wyroby tytoniowe” oznaczają wyroby zdefiniowane w art. 2 i następnych [dyrektywy Rady [XXX]]¹⁰;
- 5) „stawka minimalna” mająca zastosowanie do każdego państwa członkowskiego oznacza, do celów art. 3 ust. 1 lit. d), minimalną wartość nominalną mającą zastosowanie w każdym państwie członkowskim do całkowitego podatku akcyzowego, zgodnie z definicją w art. 10 i 14 dyrektywy Rady 2011/64/UE;
- 6) „dopuszczony do konsumpcji” ma znaczenie zdefiniowane w art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady (UE) 2020/262¹¹;
- 7) „tworzywo sztuczne” oznacza tworzywo sztuczne zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/40¹²;
- 8) „odpady opakowaniowe” oznaczają odpady opakowaniowe zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/40;
- 9) „recykling” oznacza recykling zdefiniowany w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/40;
- 10) „sprzęt elektryczny i elektroniczny” oznacza sprzęt elektryczny i elektroniczny zdefiniowany w art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE¹³;
- 11) „zbieranie” oznacza, do celów art. 3 ust. 1 lit. f), zbieranie, o którym mowa w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2012/19/UE;
- 12) „wprowadzony do obrotu” oznacza, do celów art. 3 ust. 1 lit. f), wprowadzenie do obrotu zdefiniowane w art. 3 ust. 1 lit. k) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE.

⁹ Dyrektywa Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 176 z 5.7.2011, s. 24).

¹⁰ Dyrektywa Rady [XX] w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych i substytucyjnych wyrobów tytoniowych (wersja przekształcona).

¹¹ Dyrektywa Rady (UE) 2020/262 z dnia 19 grudnia 2019 r. ustanawiająca ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego (wersja przekształcona) (Dz.U. L 58 z 27.2.2020, s. 4).

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/40 z dnia 19 grudnia 2024 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmiany rozporządzenia (UE) 2019/1020 i dyrektywy (UE) 2019/904 oraz uchylenia dyrektywy 94/62/WE (Dz.U. L, 2025/40, 22.1.2025).

¹³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (wersja przekształcona) (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 38).

Artykuł 3

Kategorie zasobów własnych i specjalne metody ich obliczania

1. Na zasoby własne zapisane w budżecie Unii składają się dochody pochodzące z następujących źródeł:
 - a) tradycyjne zasoby własne składające się z opłat, składek, kwot dodatkowych lub wyrównawczych, kwot lub czynników dodatkowych, ceł pobieranych na podstawie wspólnej taryfy celnej i innych ceł, które zostały lub zostaną ustanowione przez instytucje Unii w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi, ceł na produkty objęte nieobowiązującym już Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, a także wkładów i innych opłat przewidzianych w ramach wspólnej organizacji rynków cukru;
 - b) roczne wkłady od przedsiębiorstw w stosunku do ich rocznych przychodów netto ze sprzedaży. Roczny wkład każdego przedsiębiorstwa ustala się według następującej skali:
 - i. przychody netto ze sprzedaży od 100 000 000,01 EUR do 249 999 999,99 EUR – wkład w wysokości 100 000 EUR;
 - ii. przychody netto ze sprzedaży od 250 000 000 EUR do 499 999 999,99 EUR – wkład w wysokości 250 000 EUR;
 - iii. przychody netto ze sprzedaży od 500 000 000 EUR do 749 999 999,99 EUR – wkład w wysokości 500 000 EUR;
 - iv. przychody netto ze sprzedaży wynoszące co najmniej 750 000 000 EUR – wkład w wysokości 750 000 EUR;
 - c) zastosowanie jednolitej stawki poboru w wysokości 0,30 % w przypadku wszystkich państw członkowskich do całkowitej kwoty przychodów z VAT pobranych w odniesieniu do wszystkich dostaw podlegających opodatkowaniu podzielonej przez średnią ważoną stawkę VAT obliczoną dla odnośnego roku kalendarzowego, jak przewidziano w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89¹⁴;
 - d) zastosowanie jednolitej stawki poboru w wysokości 15 % w przypadku wszystkich państw członkowskich do ilości wyrobów tytoniowych i ilości substytucyjnych wyrobów tytoniowych dopuszczonych do konsumpcji pomnożonych przez minimalną stawkę mającą zastosowanie do każdego państwa członkowskiego w roku kalendarzowym;
 - e) zastosowanie jednolitej stawki poboru do masy odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych wytworzonych w poszczególnych państwach członkowskich, która nie została poddana recyklingowi. Jednolita stawka poboru wynosi 1 EUR za kilogram.

¹⁴ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9).

Masę odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, które nie są poddawane recyklingowi, oblicza się jako różnicę między masą odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych wytwarzanych w państwie członkowskim w danym roku a masą odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, które są poddawane recyklingowi w danym roku. Do celów obliczania ilości wytworzonych odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych państwa członkowskie stosują oba podejścia, o których mowa w art. 53 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2025/40 i które dostosowuje się w celu zapewnienia porównywalności, wiarygodności i kompletności wyników;

- f) zastosowanie jednolitej stawki poboru do masy niezbranego sprzętu elektrycznego i elektronicznego w każdym państwie członkowskim rocznie. Jednolita stawka poboru wynosi 2 EUR za kilogram.

Masę sprzętu elektrycznego i elektronicznego, który nie został zebrany w państwie członkowskim w danym roku (N), oblicza się jako średnią roczną masę sprzętu elektrycznego i elektronicznego wprowadzonego do obrotu w trzech poprzednich latach (N-1, N-2, N-3) pomniejszoną o masę zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego zebranego w roku N.

W przypadku gdy różnica jest ujemna, masę sprzętu elektrycznego i elektronicznego, który nie został zebrany w danym państwie członkowskim, uznaje się za zerową;

- g) zastosowanie stawki jednolitej w wysokości 30 % do:
- 1) dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień przez państwa członkowskie zgodnie z art. 3d i 10 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁵;
 - 2) kwoty obliczonej przez pomnożenie rocznej liczby uprawnień, w odniesieniu do których dane państwo członkowskie stosuje którekolwiek z poniższych:
 - a) możliwość ograniczonego anulowania, o której mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842¹⁶;
 - b) wykorzystanie uprawnień, o których mowa w art. 10d ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE, do sprzedaży na aukcji na potrzeby funduszu modernizacyjnego, o którym mowa w art. 10d ust. 3 tej dyrektywy;przez średnią cenę ważoną uprawnień sprzedawanych na wspólnej platformie aukcyjnej przez państwa członkowskie na podstawie art. 3d i 10 dyrektywy 2003/87/WE w roku, w którym uprawnienia te zostałyby sprzedane na aukcji;

¹⁵ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

¹⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

- h) zastosowanie jednolitej stawki poboru w wysokości 75 % dochodów ze sprzedaży certyfikatów w ramach mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ ustanowionego rozporządzeniem (UE) 2023/956¹⁷;
 - i) zastosowanie jednolitej stawki poboru, którą należy określić zgodnie z procedurą budżetową z uwzględnieniem łącznej kwoty wszystkich innych dochodów, do sumy DNB wszystkich państw członkowskich.
- 2. Do celów ust. 1 lit. e) i f) odnośne stawki poboru są mierzone w cenach z 2028 r. i dostosowywane do cen bieżących przez zastosowanie najbardziej aktualnego deflatora produktu krajowego brutto dla Unii wyrażonego w euro, podanego przez Komisję, dostępnego w chwili opracowywania projektu budżetu.
 - 3. Do celów ust. 1 lit. i) jednolita stawka poboru ma zastosowanie do DNB każdego państwa członkowskiego.

DNB, o którym mowa w ust. 1 lit. i), oznacza DNB za dany rok w cenach rynkowych, podany przez Komisję w ramach stosowania rozporządzenia (UE) nr 549/2013¹⁸, zmienionego rozporządzeniem (UE) 2023/734¹⁹, do czasu rozpoczęcia stosowania zmienionej ESA. W przypadku gdy DNB został ustalony dla danego roku po raz pierwszy zgodnie z ESA 2010, do celów niniejszego ustępu nadal stosuje się ESA 2010.
 - 4. Jeżeli na początku roku budżetowego budżet Unii nie został jeszcze przyjęty, do czasu wejścia w życie nowych stawek nadal stosuje się poprzednie jednolite stawki poboru zasobów opartych na DNB.

Artykuł 4

Pułapy zasobów własnych

- 1. Łączna kwota zasobów własnych przydzielonych Unii na pokrycie rocznych środków na płatności nie może przekroczyć 1,75 % sumy DNB wszystkich państw członkowskich.
- 2. Łączna roczna kwota zapisanych w budżecie Unii środków na zobowiązania nie może przekroczyć 1,81 % sumy DNB wszystkich państw członkowskich.
- 3. Zachowuje się odpowiedni stosunek środków na zobowiązania do środków na płatności dla zagwarantowania ich kompatybilności i umożliwienia przestrzegania w kolejnych latach pułapy określonego w ust. 1.
- 4. W przypadku gdy zmiany do rozporządzenia (UE) nr 549/2013, w szczególności zmiany wprowadzające zmienioną ESA, powodują znaczne zmiany poziomu DNB, Komisja ponownie oblicza pułapy określone w ust. 1 i 2 na podstawie następującego wzoru:

¹⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 ustanawiające mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 52).

¹⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1).

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/734 z dnia 15 marca 2023 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 549/2013 w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej oraz uchylające 11 aktów prawnych w dziedzinie rachunków narodowych (Dz.U. L 97 z 5.4.2023, s. 1).

$$x\%(y\%) \times \frac{DNB_{t-2} + DNB_{t-1} + DNB_t \text{ ESA obecna}}{DNB_{t-2} + DNB_{t-1} + DNB_t \text{ ESA zmieniona}}$$

gdzie:

- „x” oznacza pułap zasobów własnych na środki na płatności;
- „y” – pułap zasobów własnych na środki na zobowiązania;
- „t” oznacza ostatni pełny rok, za który dostępne są dane określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516;
- „ESA” oznacza europejski system rachunków narodowych i regionalnych w Unii.

Korekty stosuje się od roku, w odniesieniu do którego DNB ma zostać ustalony po raz pierwszy zgodnie ze zmienioną ESA. W przypadku gdy DNB został ustalony dla danego roku po raz pierwszy zgodnie z ESA 2010, do celów niniejszego ustępu nadal stosuje się ESA 2010.

W przypadku gdy takie ponowne obliczenie pułapów określonych w ust. 1 i 2 prowadziło do korekty w dół w euro, wyników tego ponownego obliczenia nie uwzględnia się do celów niniejszego ustępu.

Artykuł 5

Wykorzystanie środków finansowych pożyczonych na rynkach kapitałowych

Unia nie wykorzystuje środków finansowych pożyczonych na rynkach kapitałowych do finansowania wydatków operacyjnych.

Artykuł 6

Pożyczki nadzwyczajne w celu zaradzenia skutkom poważnych kryzysów, poważnych trudności lub poważnego zagrożenia nimi w latach 2028–2034

1. W przypadku poważnego kryzysu, poważnych trudności lub poważnego zagrożenia kryzysem lub trudnościami, które dotyczą Unii lub jej państw członkowskie, Rada może uruchomić, w drodze rozporządzenia przyjętego zgodnie z procedurą określoną w art. 311 akapit czwarty TFUE, nadzwyczajne pożyczki w wyłącznym celu zaradzenia skutkom takiej sytuacji.
2. W ramach ogólnego limitu kwot, o którym mowa w art. 7, rozporządzeniem Rady można zezwolić na pożyczanie środków finansowych na pożyczki dla państw członkowskich, pod warunkiem że odpowiednie umowy pożyczki wejdą w życie między 1 stycznia 2028 r. a 31 grudnia 2034 r.
3. Procedury ustanowionej w ust. 1 nie należy uruchamiać, w przypadku gdy programy unijne już odpowiednio przeciwdziałają skutkom danej sytuacji.

Artykuł 7

Maksymalna kwota pożyczek nadzwyczajnych w celu zaradzenia skutkom poważnych kryzysów, poważnych trudności lub poważnego zagrożenia nimi w latach 2028–2034

1. Komisja jest uprawniona do pożyczania środków finansowych na rynkach kapitałowych w imieniu Unii, pod warunkiem że spełnione są warunki, o których mowa w art. 6, i w granicach określonych w ust. 2 niniejszego artykułu. Operacje zaciągania pożyczek przeprowadza się zgodnie z art. 224 rozporządzenia (UE, Euratom) 2024/2509 i w euro.
2. Suma pozostających do spłaty kwot głównych, do których pożyczania na rynkach kapitałowych może być upoważniona Komisja na potrzeby takiego finansowania, jest ograniczona do kwoty, która w świetle prognozowanej wieloletniej ewolucji zobowiązań warunkowych wynikających z pożyczek zaciągniętych przez Komisję w imieniu Unii jest zgodna z pułapem określonym w art. 8.

Artykuł 8

Nadzwyczajne i tymczasowe podwyższenie pułapów zasobów własnych

Każdy z pułapów określonych w art. 4 ust. 1 i 2 zostaje tymczasowo podwyższony o 0,25 punktu procentowego w wyłącznym celu pokrycia wszystkich zobowiązań Unii wynikających z pożyczania środków finansowych na pożyczki, o którym mowa w art. 7, aż do czasu wygaśnięcia wszystkich takich zobowiązań.

Zwiększenie pułapów zasobów własnych nie może być wykorzystywane do pokrycia żadnych innych zobowiązań Unii.

Artykuł 9

Zasada uniwersalności

Dochody, o których mowa w art. 3, wykorzystywane są, bez rozróżniania, na finansowanie wszystkich wydatków zapisanych w rocznym budżecie Unii.

Artykuł 10

Przenoszenie nadwyżki

Wszelkie nadwyżki dochodów Unii w stosunku do całkowitych rzeczywistych wydatków podczas roku budżetowego przenosi się na kolejny rok budżetowy.

Artykuł 11

Pobór zasobów własnych i udostępnianie ich Komisji

1. Zasoby własne, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b), są należne od każdego przedsiębiorstwa.
2. Państwa członkowskie pobierają zasoby własne, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i b), zgodnie z odpowiednimi przepisami Unii, przepisami przyjętymi na podstawie art. 12 oraz krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi niezbędnymi do zapewnienia poboru zasobów własnych, w tym ich odzyskania, środków egzekucyjnych, kar oraz kar administracyjnych w przypadku nieprzestrzegania przepisów. Państwa członkowskie przyjmują lub dostosowują te przepisy w celu spełnienia wymogów zawartych w przepisach unijnych, z należyтым uwzględnieniem zasad należytego zarządzania finansami i ochrony interesów finansowych Unii.

Komisja analizuje odpowiednie przepisy krajowe przekazywane jej przez państwa członkowskie, przekazuje państwom członkowskim dostosowania, które uważa za niezbędne w celu zapewnienia zgodności tych przepisów z przepisami unijnymi, oraz – w razie potrzeby – składa sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

3. Państwa członkowskie zatrzymują, na poczet kosztów poboru, 10 % kwot, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a).
4. Państwa członkowskie udostępniają Komisji zasoby własne przewidziane w art. 3 ust. 1 niniejszej decyzji zgodnie z rozporządzeniami przyjętymi na mocy art. 322 ust. 2 TFUE. W rozporządzeniach tych ustanawia się również przepisy dotyczące odpowiedzialności państw członkowskich wobec Unii w odniesieniu do poboru i odzyskania zasobów własnych, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i b), od dłużników i przedsiębiorstw.

Artykuł 12 **Środki wykonawcze**

Rada może ustanowić, zgodnie z procedurą określoną w art. 311 akapit czwarty TFUE, środki wykonawcze dotyczące następujących elementów systemu zasobów własnych Unii:

- a) procedury obliczania rocznego salda budżetowego zgodnie z art. 10;
- b) przepisów i ustaleń koniecznych do kontrolowania i nadzorowania poboru zasobów własnych, o których mowa w art. 3 ust. 1, oraz wszelkich odpowiednich wymogów sprawozdawczych;
- c) w odniesieniu do zasobów własnych, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) –
 - i. przepisów dotyczących zobowiązań przedsiębiorstw w zakresie wkładu;
 - ii. wszelkich przepisów niezbędnych do praktycznego funkcjonowania poboru przez państwa członkowskie wkładu od przedsiębiorstw, w tym przepisów dotyczących procedur administracyjnych, formularzy, odsetek za zwłokę, środków kontroli i wszelkich odpowiednich środków dotyczących odzyskania należności oraz kar i kar administracyjnych w przypadku nieprzestrzegania przepisów przez przedsiębiorstwa;
 - iii. zasad przeliczania progów i kwot wkładu na waluty krajowe w przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro;
- d) w odniesieniu do zasobów własnych, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. e) – przepisów dotyczących dostosowań w celu zapewnienia porównywalności, wiarygodności i kompletności wyników dotyczących masy wytworzonych odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych.

Artykuł 13 **Przepisy końcowe i przejściowe**

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, 3 i 4 decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 traci moc.

Wszelkie odesłania do decyzji Rady 70/243/EWWiS, EWG, Euratom²⁰, decyzji Rady 85/257/EWG, Euratom²¹, decyzji Rady 88/376/EWG, Euratom²², decyzji Rady 94/728/WE, Euratom²³, decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom²⁴, decyzji Rady 2007/436/WE, Euratom²⁵, decyzji Rady 2014/335/UE, Euratom²⁶ lub decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053²⁷ uznaje się za odesłania do niniejszej decyzji; odesłania do uchylonej decyzji odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku do niniejszej decyzji.

2. Art. 2, 4 i 5 decyzji 94/728/WE, Euratom, art. 2, 4 i 5 decyzji 2000/597/WE, Euratom, art. 2, 4 i 5 decyzji 2007/436/WE, Euratom, art. 2, 4 i 5 decyzji 2014/335/UE, Euratom oraz art. 2 decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 stosuje się nadal do obliczania i dostosowywania dochodów pochodzących ze stosowania stawki poboru do podstawy VAT określanej w sposób jednolity i mieszczącej się w przedziale od 50 % do 55 % PNB lub DNB każdego państwa członkowskiego, zależnie od danego roku.
3. Art. 5, 6 i 9 ust. 4–9 decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 mają nadal zastosowanie do celów nadzwyczajnych i tymczasowych dodatkowych środków służących zaradzeniu skutkom kryzysu związanego z COVID-19.
4. Europejskim systemem rachunków, o którym mowa w art. 2 ust. 3 decyzji Rady 2020/2053, nadal jest ESA 2010.
5. Państwa członkowskie zatrzymują nadal na poczet kosztów poboru 10 % kwot, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i które powinny być zostać udostępnione przez państwa członkowskie przed dniem 28 lutego 2001 r., zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.
6. Państwa członkowskie zatrzymują nadal na poczet kosztów poboru 25 % kwot, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i które powinny być zostać udostępnione przez państwa członkowskie między dniem 1 marca 2001 r. a dniem 28 lutego 2014 r., zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.
7. Państwa członkowskie zatrzymują nadal na poczet kosztów poboru 20 % kwot, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i które powinny być zostać udostępnione przez państwa członkowskie między dniem 1 marca 2014 r. a dniem 28 lutego 2021 r., zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.

²⁰ Decyzja Rady 70/243/EWWiS, EWG, Euratom z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie zastąpienia wkładów finansowych państw członkowskich zasobami własnymi Wspólnot (Dz.U. L 94 z 28.4.1970, s. 19).

²¹ Decyzja Rady 85/257/EWG, Euratom z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot (Dz.U. L 128 z 14.5.1985, s. 15).

²² Decyzja Rady 88/376/EWG, Euratom z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 185 z 15.7.1988, s. 24).

²³ Decyzja Rady 94/728/WE, Euratom z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 293 z 12.11.1994, s. 9).

²⁴ Decyzja Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 253 z 7.10.2000, s. 42).

²⁵ Decyzja Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17).

²⁶ Decyzja Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105).

²⁷ Decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję 2014/335/UE, Euratom (Dz.U. L 424 z 15.12.2020, s. 1).

8. Państwa członkowskie zatrzymują nadal na poczet kosztów poboru 25 % kwot, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i które powinny być zostać udostępnione przez państwa członkowskie między dniem 1 marca 2021 r. a dniem 29 lutego 2028 r., zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.
9. W okresie od dnia [1 listopada 2026 r.] do dnia 31 grudnia 2027 r., na zasadzie odstępstwa od art. 9 ust. 3 i przepisów przyjętych na podstawie art. 10 lit. b) decyzji (UE, Euratom) 2020/2053, nie udostępnia się kwot tradycyjnych zasobów własnych związanych z obsługą dopuszczenia do obrotu towarów sprzedawanych w ramach sprzedaży na odległość i do tych kwot nie mają zastosowania przepisy dotyczące kontroli, nadzoru i sprawozdawczości.
10. Na potrzeby niniejszej decyzji wszystkie kwoty pieniężne muszą być wyrażone w euro.

Artykuł 14 ***Wejście w życie***

Sekretarz Generalny Rady powiadamia o niniejszej decyzji państwa członkowskie.

Państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady o zakończeniu procedur związanych z przyjęciem niniejszej decyzji zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszego miesiąca następującego po otrzymaniu ostatniego z powiadomień, o których mowa w akapicie drugim.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia [1 stycznia 2028 r.]

Art. 3 ust. 1 lit. b) stosuje się jednak od dnia 1 stycznia pierwszego roku kalendarzowego następującego po roku, w którym niniejsza decyzja weszła w życie.

Artykuł 15 ***Adresaci***

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący